

Asylpolitik i kvindeperspektiv

- 8. marts tale i Verdenskulturcentret ved Amnesty Nu

Af Gerd Gottlieb

Jeg skal præsentere et initiativ, der hedder *Amnesi Nu*. Men allerførst tak til Verdenskulturcentrets kvindegruppe fordi vi har fået plads i jeres program.

Her er vores logo – et hus med otte røde hjerter. Bagpå står ”det danske rigsvåben har ni hjerter. Har vi sat det ene over styr i dag?”. Ja det har vi, når vi tænker på den danske asylpolitik!

Vi er 10 kvinder – seks i efterlønsalderen og fire småbørnsmødre – der har fundet sammen for at kæmpe for amnesty, dvs. en lovændring til for asyl til de afviste asylansøgere, som sidder fast i vores flygtningecentre – fordi de enten ikke tør rejse hjem eller ikke kan komme hjem, da hjemlandet afviser dem.

Det drejer sig om den gruppe på ca. 1000 personer – heraf 200 børn og unge, der har været her i mere end tre år. Mange har som bekendt været her meget længere, helt op til ni år. Det er romaer fra Kosovo, irakere, iranere og somaliere for at nævne de største grupper.

Vi er her i dag sammen med en gruppe romaer fra Kosovo, som vi er blevet gode venner med i Center Sandholm. Vi er kommet i centrene som kontaktpersoner, og det er på den baggrund, at vi har fundet sammen og dannet *Amnesti Nu* i vrede over det, som vi oplever, når vi er på besøg.

Når man som kvinde har sin gang i centrene – kan man ikke også undgå at se det liv, som leves i et kvindeperspektiv. Det springer i øjnene, hvor fortvivlende et kvindeliv, der leves. Det er rigtig, rigtig svært at være mor og drage ordentlig omsorg for sine børn – både de små og teenagerne.

For hvordan skal man hygge og lege med børnene, når man hele tiden

- er nervøs og angst
- er søvnløs
- lider af ubehandlet tandpine og andre fysiske smerter

Hvordan skal man stimulere børnene intellektuelt, når man

- ikke må gå på arbejde
- ikke må tage en uddannelse
- aldrig ser andre mennesker, der kan tale om noget andet end centerlivet.

Hvordan skal man sætte sig i respekt, når man

- ingen penge har at gøre godt med
- ikke har indflydelse på børnenes skolegang
- skal stå skoleret for politiet to gange om ugen
- ikke kan forstå de juridiske skrivelser, man får tilsendt

Hvordan skal man give sine børn det vigtigste af alt – et håb og en tro på fremtiden, når

- *der slet ingen fremtid er!*

I denne ydmygende og undertrykte situation mister børnene deres mødre og mødrene mister deres børn. *Det er en krænkelse af livet selv, og det vil vi gerne bruge den 8. marts til at reagere på.*

I Amnesti Nu hjælper vi i centrene på forskellig vis, bl.a. med at skaffe kontakter mellem asylansøgere og danskere. Vi samler som en vigtig del også underskrifter til fordel for amnesti i håb om at påvirke vores politikere.

Om et øjeblik sender vi vores lister rundt. Skriv meget gerne under og måske allerbedst: tag en liste fra bunken og begynd selv at samle ind, hvor I kommer frem.